

δὰ τὴ Χρουνανγή, πού, ἅμα εἵμαστε ἐμεῖς, καὶ τί δὲ λέει τὸ βρωμόστομό τ'ζη! Μῆλ. Εὐτά με καὶ δαιμονίονμαι (μὲ κάμνει καὶ παραφέρομαι) Χαλδ. Ξὰν τ' ἀδελφᾶ ἄμον ντὸ εἶδαν τὸν Δεκατριὸν ντὸ ἔρθεν καὶ 'κ' ἔπαθεν κακόν, ἐδαιμονίγαν κ' ἐθέλεσαν ξὰν νὰ χάν'ν ἄτον (πάλιν τ' ἀδελφία, ὅταν εἶδαν τὸν Δεκατριὸν ὅτι ἦλθε καὶ δὲν ἔπαθε κακόν, ἐδαιμονίσθησαν καὶ ἠθέλησαν καὶ πάλιν νὰ τὸν καταστρέψουν) αὐτόθ. "Όταν τὸν εἶδα σὲ τούτῃ τὴν κατάστασι, δαιμονίστηκα Σινασσ. 'Εδαιμονίστε νὰ φύτση, ὃ' χωρεῖ νι ὁ τόπο (ἐδαιμονίστηκε νὰ φύγῃ, δὲν τὸν χωρεῖ ὁ τόπος) Τσακων. "Αμα τ' ἄκουσε ὁ 'Οβραῖος, δαιμονίστηκε Βιθυν. Δὲ βοροῦ νὰ δού λέπου νὰ κἀν' τὸν αἶο, διμοννίζουμι Εὐβ. ("Ακρ.) 'Εδαιμονίστηκε βορόρα - βορόρα με τὴν ἀγλυκοσάλα (= αὐτὴ πού εἶθε νὰ μὴ γλυκάνῃ ποτὲ τὸ σάλιο τῆς, νὰ εἶναι διαρκῶς λυπημένη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Δαιμονίζομαι τὰ μικρὰ μαζί μου (λόγω ὑπερβολικῆς ἀγάπης) 'Ιος. Τὰ εἶχα γραμμένα πρῶτα γαλλικά καὶ δαιμονίστηκε νὰ τὰ μεταφράσω Γ. Ψυχάρ., Στόν 'Ισκιο, 6. Σὰ μᾶς εἶδε ὁ καπετάνιος νὰ τὸν ἀνεβάξουμε πάλε 'ς τὸ καῖκι, δαιμονίστηκε Κ. Παρρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 174. 'Η νοτιὰ εἶχε δαιμονιστῇ, τὸ σπῖτι κου- νότανε συθέμελο Π. Νιρβάν., Συναξάρ., 31. || Φρ. Δαιμονίζομαι ἀπὸ τὸ κακό μου (ἐξάπτομαι ἐξ ὀργῆς) πολλὰχ. || Παροιμ.

'Αλέθει, δαιμονίζεται κι ἀλεύρι δὲν 'ποτάσσει (ποτάσσει = ἀποκτᾶ ἐπὶ τῶν μοχθούτων ἐπὶ ματαίῳ) Αἰ- γιν. 'Η σημ. ἤδη 'Ελληνιστ. πβ. 'Ησύχ. «παρεφέρετο ἐδαιμονίζεται». 3) Σοφίζομαι, μηχανῶμαι Ζάκ. 4) Ὑπο- πτεύω Καππ. (Σινασσ.) 5) 'Επιδιώκω μετὰ μανίας νὰ ἐπι- τύχω τι Λεξ. Δημητρ.: Δαιμονίστηκε νὰ διοριστῇ.

Γ) Μετοχ. 1) 'Ο πονηρός, ὁ ἀναίσχυτος καὶ ἐπίμονος Θράκ. ('Αδριανούπ.) Πόντ. 2) Οὐδ. οὐς., τὸ δαιμόνιον Ν. Πολίτ., Παραδ. 2, 1220. 3) Μεταφ., ὁ λίαν εὐφυῆς καὶ ἱκανός, ὁ δαιμόνιος, σύνθηθ.: Δαιμονισμένος ἄνθρωπος, δαι- μονισμένο μυαλό σύνθηθ. || *Ἀσμ.

Κανεῖς δὲν τὸν κατάλαβι ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τ'ς, κ' ἔνα μ'κρὸ κλιφτόπ'λον, μ'κρὸ διμοννισμένον, ἐκεῖνου τοῦ κατάλαβι, 'ς τὴ συντροφιὰ τ' λέει Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. δι α β ο λ ε μ έ ν ο ς, τ ε τ ρ α π έ ρ α τ ο ς. 4) Μεταφ., ὁ ἀνήσυχος Κρήτ. (Μεραμβ.) κ.ά.: Νὰ σὲ πιάσω θέλω γώ, δαιμονισμένο, καὶ δὰ σὲ σάσω (δὰ = θά). Μεραμβ.

δαιμονικός ἐπίθ. λόγ. πολλὰχ. διμονικός "Ηπ. ('Αρ- τοπ.) διμονικός Στερελλ. (Φθιώτ.) διμονικός πολλὰχ. βορ. ιδιωμ. Θηλ. δαιμονιστὴ Πελοπν. (Ξεχώρ.) διμονική "Ηπ. ('Αρτοπ.) διμονική Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) δαιμον- κὸν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) δαιμονικό σύνθηθ. καὶ Καππ. (Γούρτον.) διμονικός Εὐβ. (Ψαχν.) Θράκ. (Μάδυτ.) διμο- νικό "Ηπ. ('Αρτοπ.) διμονικό Θεσσ. (Γερακάρ.) Μάκεδ. (Δαμασκ. Κοζ. Σταυρ. κ.ά.) διμονικός πολλὰχ. βορ. ιδιωμ. δαιμονικό Καππ. ('Αραβάν.) διμονικό Καππ. ('Αραβάν.)

Τὸ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι κ ό ς.

Α) 'Επιθετικ. 1) 'Ο ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δαί- μονα, ὁ προερχόμενος ἐκ δαίμονος πολλὰχ.: "Ητανε δαιμο- νικό συνέργειο Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲν μπαίν'νι μέσ' 'ς τοῦ μύλου οἱ λιχωῖν'ς, γιατί' ἱκεῖ ἐνι διμονική συνιργία Στερελλ. (Αἰτωλ.) Δαιμονικό συνέδριο (συνάθροισις πονηρῶν πνευ- μάτων) Κρήτ. — Ν. Πολίτ., Μελέτ. 2, 467. "Οδας βαρέση ἢ

μουλαρόμυγα τὰ ζά, τότενες τὰ πιάνει μία δαιμονιστὴ μά- νητα Πελοπν. (Ξεχώρ.) Διμονικὲς δ' λυεῖς εἰν' πολλὰς, τοῦ μανόγαλον νὰ 'ποῦμι "Ηπ. ('Αρτοπ.) Αὐτὰ εἶνι διμονικά πράματα Στερελλ. (Φθιώτ.) Τὰ πιὸ πολλὰ δαιμονικά φου- σᾶτα συνάγονται 'ς τὴν τάπητα τὴ μεγάλη Γ. 'Επαχτίτ. εἰς Προπύλ. 1 (1900), 250 Δαιμονική συνέργεια Λεξ. Βλαστ., 489 || Αἰνιγμ.

Στραοπίστελ-λη ἢ μάννα | καὶ γλυκοταριά ἢ κόρη καὶ δαιμονικό τ' ἀγγόνι

(στραοπίστελ-λη = στραβοπόδαρη ἢ ἄμπελος, ἢ σταφυλή, ὁ οἶνος) Νίσυρ. Τὸ αἰνιγμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰχ. || *Ἀσμ.

Βρίσκει τοῖ πόρτες σφαλιστὲς καὶ τὰ κλειδιά παρμένα τὴ σκύλλα τὴ δαιμονικὴ 'ς τὴν ἄλυσή δεμένη Βιθυν.

'Η σημ. ἤδη Βυζαντ. Συνών. δι α β ο λ ι κ ό ς, σ α - τ α ν ι κ ό ς. 2) Συνεκδ., ὁ ἔξαλλος, ὁ δαιμόνιος Γ. 'Ε- παχτίτ. εἰς Προπύλ. 1 (1900), 146.—Λεξ. Δημητρ. 'Εμπρός στὴν ὁρμή του τὴ δαιμονικὴ τρέμει ὁλόσωμο τὸ σκαφίδι Γ. 'Επαχτίτ., ἐνθ' ἄν.

Β). Τὸ οὐδ. ὡς οὐς. 1) Τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ξω- τικό, τὸ δαιμόνιον σύνθηθ. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον) Πόντ. (Τραπ.): Δὲν ξέρουν τί σοὶ ἀνθρώπ' εἶνι κα- μτός' κὶ λέπ'νι διμονν'κὰ τ' νύχτα Εὐβ. ("Ακρ.) Τὸν πῆραν τὰ διμονν'κὰ κὶ τοὺν σήκουσαν Εὐβ. (Ψαχν.) 'Εφάν- θεν 'ς σ' ὁρμάτ' τ' ἔναν δαιμονικὸν Τραπ. Σὲ οὐλ-λες τίς γέν-νες ρεκαζομάναγε 'πὸ τὸ κακό πού τῆς κάμνανε τὰμ μαῦρα δαιμονικά (ρεκαζομάναγε = ἐκραύγαζε) Εὐβ. (Κουρ.) 'Εφκασι 'ς τὰ διμονν'κὰ τραπέζ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σὶ πολλὰς σπ'λὲς βρίσκουντι διμονν'κὰ Εὐβ. (Στρόπον.) Δὲν εἶναι οἱ νεράιδες μόνο' καὶ ἄλλα ξωτικά καὶ δαιμονικά πειράζουν νύχτα μέρα τοὺς ἀνθρώπους Πελοπν. (Οἶν.) 'Εχει δαιμονικά (δαιμονίζεται) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν.) 'Εκαθήτανε σὲ βαρὺ τόπο. 'Εκεῖα πααινοερχόδισα τὰ δαιμονικά Κύθηρ. Τὰ διμονικά εἰν' καθός' πού τὰ μαζών'ν "Ηπ. ('Αρτοπ.) 'Υπάρχουνε δαιμονικά, μακρέα τσ' ἀλλάργα νὰ πᾶνε 'πὸ τὸ σπῖτι μου! Εὐβ. (Βρύς.) || *Ἀσμ.

'Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ | οὐλα τὰ δαιμονικά (ἐξ ἐπ'ωδ.) Θράκ.

'Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ | τσ' ἢ μιγὰλ' Παναγιά, νὰ ξουρτσίξ' τὰ κακὰ | τσ' οὐλα τὰ διμονν'κὰ (ἐξ ἐπ'ωδ.) Σκυρ.

Τρία 'διρφάκια γκαρδιακά πονλύ 'σαν 'γαπημένα, μὰ σέφ'κι τοῦ διμοννικό γιὰ νὰ τὰ ξιχουρίθ' (σέφ'κι = ἐπενέβη, εἰσῆλθε) Μάκεδ. (Κοζ.)

"Ηταν δυὸ ἀδέρφια γκαρδιακά, δυὸ ἀδέρφια 'γαπημένα κὶ βάλλθ'κιν τοῦ διμοννικό γιὰ νὰ τὰ ξιχουρίθ' Μάκεδ. (Δαμασκ.) Συνών. ἀ έ ρ ι 4, ἀ έ ρ ι κ ό 3. β) 'Η νό- σος ἐπιληψία, ὁ σεληνισμὸς Εὐβ. ("Ακρ.) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν.): Τὸν βράζ' τοῦ διμονν'κό, ὅξ' ἀπουδῶ κὶ μακριὰ "Ακρ.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαιμον'κὴ "Ηπ. (Κό- νιτσ.)

δαιμόνιο τό, δαιμόνιον Πόντ. ('Αμισ. 'Ιμερ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) δαιμόνιο σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) διμόνιον σύνθηθ. βορ. ιδιωμ. δαιμόνι Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.) δαιμόνι 'Απουλ. (Καλημ. Καστριν. Στερνατ. Τσολλίν.) Πληθ. δαίμονα Θράκ. (Φανάρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. δ α ι μ ό ν ι ο ν .

1) Τὸ πονηρὸν πνεῦμα, ὁ κακοποιὸς δαίμων, ὁ δ α ι μ ό ν ι ο ν α ς σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Καστρὶν. Στερνατ. Τσολ-λῖν) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.): Ἄν ἔχῃς δαιμόνια μέσα σου, νὰ πᾶς ἔς τὸν ἅγιο Γεράσιμο νὰ σοῦ τὰ βγάλῃ Κεφαλλ. Ἡ μητρονιά ἔστειλε τ' Μάρου ἔς τοῦ μύλου ν' ἀλέσ', γιὰ νὰ τ'ν πάρ'νι τὰ διμόνια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ὁ καλλικάντζαρος εἶναι ἄνθρωπος, πὺν τὰ Δωδεκάμερα γίνεται δαιμόνιο Θράκ. (Τζέτ.) Τὸ δαιμόνιο τὰ κεντάει, τὰ μαρκαλάει τὰ βόγια Πελοπν. (Σουδεν.) Δὲ μπόρ'γαν τὰ διμόνια νὰ τ'ν πάρ'νι, γιὰτ' ἦταν πονηρὸν πονηρὸν (ἐκ παραμυθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ὅταν θέλ' τοῦ διμόνιου νὰ κἀν κακὸ ἔς τοῦ σπῖτ', παγαίν' μπρουστά 'π' τ'ς δώδικα Στερελλ. (Παρνασσ.) Τὰ δαιμόνια τοῦ κόσμου εἶναι πρᾶσιες - πρᾶσιες (πᾶρα πολ-λὰ) Χίος. Σὸ ρέκ-κο τοῦ δαιμόνι, κὰ ἰβάδ-φει πάντα τὰ κέταρα (αὐτὸς ὁ χοῖρος τοῦ δαιμονίου, πὺν βάλλει πάντα τὰ κέταρα) Στερνατ. Σὶ πιριτύλ'ξαν τὰ διμόνια, ἦταν ἀχαμνὴ ὦρα Θεσσ. (Μελιβ.) Λέπ' διμόνια Εὐβ. (Ἀγία Ἀν.) Σὰ σοῦ μπῆκε τὸ δαιμόνιο, νὰ κρᾶξω τὸν παπᾶ νὰ σὲ διαβά-ση Π. Νιρβάν, Θέατρ. 1, 115. || Φρ. Δαιμόνιο ἔχει (κατα-τρύχεται ὑπὸ πονηροῦ πνεύματος) Βιθυν. Πβ. ΚΔ. (Ματθ. 11, 18) «δαιμόνιον ἔχει» καὶ (Ἰωάν. 10, 20) «δαιμόνιον ἔχει καὶ μῖνεται». Δαιμόνιο τῶν ἡδικο (τοὺς ἐπείραζεν ὁ διάβολος) Κίμωλ. Τὸν παίρνουν τὰ δαιμόνια Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Μ' ἔζωσαν τὰ ἑπτὰ δαιμόνια Κρήτ. Νὰ σοῦ μπουῖν τὰ δαιμόνια! (ἀρά) Μακεδ. Τοῦ μπῆκε τὸ δαιμόνιο (προσεβλήθη ὑπὸ πονηροῦ πνεύματος) Ἡπ. Πβ. ΚΔ. (Λουκ. 8, 31) «εἰσῆλθε δαιμόνια πολλὰ εἰς αὐτόν». Καὶ τὰ δαιμόνια (νεωτεριστικὰ καὶ ἀνατρεπτικὰ τῶν καθεστώ-των ιδέαι) λόγ. σύνθηθ. || Παροιμ. Καὶ τὰ δαιμόνια εἶχαν γάμον (ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντός τι ἀνάρμοστον εἰς αὐτόν) Πόντ. (Κερασ.)

Τ' ἔχεις, γέρο, καὶ χορεύεις; — Δὲ μ' ἀφίνουν τὰ δαιμόνια (ἐπὶ ἀνθρώπων ἀσχολουμένων μὲ πράγματα μὴ ἀρμόζοντα εἰς τὴν ἡλικίαν των) Πελοπν. (Γαργαλ. Ὀλυμπ. Παιδεμέν.) || Ἄσμ.

Ἡ γι - ἀγάπη 'ναι δαιμόνιο τσ' ἀθρώπους κυριεύει, τὸν Τοῦρκο κάνει Χριστιανό, τὸ Χριστιανὸ τουρκεύει Κρήτ. (Μόδ.)

Κὶ δὴ δ' ὁρφέακια γκαρδιακά πολὺ 'ταν 'γαπημένα, μὰ σέφ'κι τοῦ διμόνιου, θέλει νὰ τοὺς χουρίδ' Μακεδ.

Οὐ Χριστὸς γιννέτι ἔς τοὺς οὐρανούς ἀπάνου καὶ ἀγγέλοι χαίρουνδι, τὰ διμόνια σκάζουν Ἡπ. (Κόνιτσ.)

Κὶ ἄλλ' ἄγιοι χαίρουνδι καὶ ἄλλ' δονξουλονγοῦνδι καὶ τὰ διμόνια θλίβουνδι γιὰ τὴ δικιουδὺν' (κάλανδα) Μακεδ. (Πόρ.)

Τὰ δαιμόνια σκάζουν, σκάζουν καὶ πλαντάζουν τὰ σίδηρα δαυγάζουν (κάλανδα) Μακεδ. (Καστορ.)

Ν' ἀγαστοῦν οἱ βρούσες καὶ τὰ νερά, νὰ κατασιγήσουν τὰ ζουζουλα, νὰ καταπλαντάξουν τὰ δαίμονα

(κάλανδα) Θράκ. (Φανάρ.) β) Τὸ φάντασμα, τὸ τέρας, τὸ ὑ-περφυσικὸν ὄν Λέσβ. Πελοπν. (Γορτυν.) Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.): Οὐλα τὰ διμόνια πέταξαν καὶ ἀφήκαν τὴ γ' νᾶϊκα 'κεῖν' ἔβλιπι τὰ διμόνια νὰ πιτοῦν ἔς τοὺν ἄγγρα Λέσβ. Μῖας γυναικας ἐν-

τύνανε τὰ προικιά καὶ κάθησε ἀπάνου ἔς αὐτὰ τὸ δαιμόνιο ἦταν μισὸς ἄνθρωπος καὶ μισὸ σκυλλὶ Γορτυν. Φογοῦμαι τοὶ μάλιστα καὶ τὰ δαιμόνια Χαλδ. 2) Μεταφ., δ α ι μ ό ν ι ο ν α ς Β1, Μακεδ. (Πεντάπολ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Πόντ. (Ἀμισ.): Κακὸ δαιμόνιο εἶν' αὐτὸς Γαργαλ. Θαρεῖς πὺς θὰ καταφέρῃς ἀτον, 'κ' ἐξέρεις ντὸ δαιμόνιον ἐν Ἀμισ. β) Δ α ι μ ό ν ι ο ν α ς Β2 Ζάκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. Βε-ρεστ. Γαργαλ. Λακεδ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Δὲν κάθεται ἡσυχὸ τὸ δαιμόνιο Γαργαλ. Φευγάτε, μωρὲ δαι-μόνια, γιὰ θὰ σᾶς σκοτώσω (πρὸς ἀτάκτους παῖδας) Λακεδ. Ἔ, οἱ μαῦροι, ἄμ' θὰ δοῦς ἀλληστρατήσουνε 'κεῖ πὺν θὰ πᾶνε 'φτὰ δὰ δαιμόνια (= τρελλόπαιδα) Βερεστ. || Φρ. Δαιμόνιο τῇ Μαγδαληνῇ (ἐπὶ ἀτάκτων παιδων) Ζάκ. Πβ. ΚΔ. (Λουκ. 82) «Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτά ἐξεληλύθει» Συνών. δ ι α β ο λ ο ς, ζ ι ζ ἄ ν ι ο, Ἰ ο ὕ δ α ς, π ε ι ρ α χ τ ῆ ρ ι ο. 3) Συνεκδ., ἡ ὀργή, ἡ δυσφορία ἡ προξενουμένη ὑπὸ δαιμονίων, συνήθως ὡς φρ. σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καστρὶν.): Μὲ πιάσανε δαιμόνια, μοῦ μπῆκανε δαιμόνια σύνθηθ. Θὰ μὲ πιάσουνι τὰ δαιμόνια καὶ δὲ θὰ ξέρον τί θὰ κἀνον Πελοπν. (Κίτ. Μαν.) Τ' ἄκουσα καὶ μὲ κόλλησε δαιμόνιο αὐτόθ. Μὲ πιάσαν δαιμόνια Θράκ. (Μα-ρών.) Ἔ, μωρέ, δαιμόνιο σὲ κρατεῖ; Κρήτ. Ἄσε με, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ δαιμόνιό μου, ἂν μοῦ πιάσῃς τὴ μύτη, σκάω Κεφαλλ. Ἄσε με, γιὰτὶ ἔχω ἓνα δαιμόνιο σήμερα αὐτόθ. Ἡπιά-κανε 'ὰ δαιμόνια (τὴν ἐπίασαν τὰ δαιμόνια, ἐνευρίασε) Κα-στριν. Ἀμα εἶδα π' δὲν ἔρθι, μ' ἐπίασαν καὶ μένα τὰ διμόνια καὶ σ' κώθ'κα κ' ἔφ'κα Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἀμα δὲ βεργιοράη 'φτοῦ δὲν ἄθροπο τὸ δαιμόνιο, δὲ γζέρει τί κάνει (βεργιο-ράη = καταλαμβάνη) Πελοπν. (Βερεστ.) Ἀφῆσε με 'δά, γιὰτὶ βρίζομαι στὰ δαιμόνιά μου Κρήτ. (Νεάπ.) Δαιμόνιο καὶ τί δαιμόνιο τὸν ἔχει πιασμένο Α. Ἐφταλ., Μαζωχτρ., 199, || Φρ. Εἶναι ἔς τὰ δαιμόνια τὸν Κύθηρ. Συνών. φρ. ε ἰ ν α ι ἔς τὰ δ ι α β ο λ ῖ α τ ο ν. β) Ἡ ἰδιοτροπία Κεφαλλ. Κρήτ. Μύκ. Χίος — Λεξ. Βυζ. Περίδ. Δὲ δὲ περίμενα πὺς θὰ 'χῃ μέσα του τόσα δαιμόνια καὶ θὰ τὰ βγάγῃ τώρα ἓνα - ἓνα Κεφαλλ. Τὸ δαιμόνιό του νὰ μὴ θέλῃ νὰ τρώῃ φαῖ, ἀλλὰ μόνο ψωμί Μύκ. γ) Ἡ παραφροσύνη, ἡ τρέλλα ἡ προξενουμένη ὑπὸ δαιμονίων Κίμωλ. Λέσβ. Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Οἶν.) Σάμ. Σίφν. Χίος.: Ἡπιάσεν τὸν τὸ δαιμόνιο (παρεφρόνησε) Σίφν. Τοῦ μῖθ'σ' εἶνι διμόνιον ἔς τοὺν ἄνθρωπον Λέσβ. Νὰ σοῦ 'ρθῇ δαιμόνιο! (νὰ παρα-φρονήσῃς: ἀρά) Πάρ. Ἀλλοί, πὺν νὰ σὲ πιάσῃ δαιμόνιο! (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Μύκ. Ἔ, πὺν νὰ σοῦ χτυπήσῃ δαιμόνιο! (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Κίμωλ. Κακὸ δαιμόνιο νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρά) Οἶν. Νὰ σὲ πιάσ' τοῦ διμόνιου! Σάμ. || Ἄσμ.

Κόρη, πάλι λωλάθηκες, πάλι δαιμόνιο σ' ἦρθε;

— Μάννα, μήτε λωλάθηκα, μήτε δαιμόνιο μ' ἦρθε

Χίος. δ) Ὁ ὑπὸ δαιμονίων προκαλούμενος ἀκράτητος ἐρω-τικὸς πόθος Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἡ κόρη τὰ μεσάνυχτα δαιμόνιο τήνε πιάνει.

ε) Ὁ ζῆλος, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία Μακεδ. Μύκ. Πελοπν. (Μεσ-σην. Ξεχώρ.) Ρόδ. Σίφν. κ.ά. — Λεξ. Βάιγ.: Τὸ δαιμόνιόν του εἶναι νὰ μὴμ βροδέψῃ ἄλ-λος Ρόδ. Τοὺν ἐπίασι τοῦ διμόνιου γιὰ γραμματα Μακεδ. Ἐχω δαιμόνιο μὲ τὰ σῦκχα (μοῦ ἀρέσουν ὑπερβολικὰ) Σίφν. Τὸ δαιμόνιό του εἶναι τὸ τσυνήμι Μύκ. στ) Ἡ πνευματικὴ ἱκανότης, ἡ ἐξαιρετικὴ ἰδιοφυΐα λόγ. σύνθηθ.: Πιοητικὸ - πολιτικὸ - στρατιωτικὸ δαιμόνιο λόγ. σύνθηθ. Τὸ δαιμόνιο τοῦ Ἑλλήνα λόγ. σύνθηθ. || Φρ. Ἐχει τὸ δαιμόνιο μέσα του (εἶναι εὐφυέστατος) Ἀθῆν.

